

lib. 1. Est & secunda coniectura secundū Ruinum, quando frater & etet debitor ex causa dote, & deinceps ha- redem fecister in omnibus bonis, & forori legas let cer- tum causa dote. Nam præsumitur legasse animo com- penandi. Ita Ruin. in consil. 124. num. 4. ex sententia Bar. & Alex. in l. huiusmodi. §. cum pater de leg. 1. & di- cemus infra lib. sequenti præsumpt. 109. numer. 35. vbi disseremus de coniecturis, quibus testator præsumit legasse suo creditori voluntario animo compensandi. Et ibi plures enumerabimus coniecturas, quibus compen- sandi animos colligitur, & qua casu nostro possunt a- adaptari.

Potest hic adiungi alia non absimilis disputatio, an quando patruus constituit dotem nepti ex fratre, dicatur eam donasse, & vel fratri, vel ipsi nepti, existimo di- flingendos esse tres casus.

Primus quorum est, quando fratres ipsi viuentes non sunt socii omnium bonorum. Hoc casu cum censeantur inter se tanquam extranei, dos in dubio præsumitur & donata. l. vna. §. accedit. C. de rei vxor. actio, & scripti in dicto casu 88. num. 36. Porro donatio hæc præsumitur facta contemplatione fratris, non autem neptis. Ita Ca- strensi in consil. 96. si dicta Cornelia, num. 2. versic. nam de dimid. lib. 2. quem secutus sum in consil. 151. nu. 2. lib. 2. vbi alios retuli,

Secundus est casus, quando fratres in humanis existētes sunt socii omnium bonorum. Hoc de casu respondit Castr. in dict. consil. 96. nu. 2. fratrem hunc dotantem filiam fratris non præsumit donasse, sed voluisse dare, vt deinde se frater suis conferat, & ipse in dotāda propria filia, vel ut soluta societas ante partem tantum ex bonis communibus recipere, & Castrensem secutus est Ruin. in consil. 171. num. 2. lib. 1. Veriusesse existimo, pa- truus hunc voluisse pro sua contingenti portione do- tem constituere nepti, quia quemadmodum pro dimidiā tenebatur eam alere, sic & dotare. Ita post Ruinum in consil. 104. lib. 2. respondit Roland. in consil. 91. num. 42. lib. 1. qui nu. 43. Inbutinx veram non esse eorum opinione, quia Castrensis sum illud responsum munivit, quod scilicet, frater in divisione bonorum possit deduci- cere tantundem, vt fuit quantitas dotes data filia fratris, cum verior sit contraria opinio eorum, qui dixerūt filiam vnius ex socijs omnium bonorum & esse ex bonis communibus dotandā, & aduersus Castrensem respon- derunt etiam idem Ruin. in consil. 65. num. 6. lib. 3. Soc. Sen. in consil. 291. num. 12. lib. 2. Alc. in resp. 153. in causa dotis. num. 3. vers. & opinio Soc.

Tertius est casus, quando patruus constituit dotem nepti ex fratre & mortuo. Hoc casu censemus patruus ipse donasse hanc dotem ipsi nepti. l. vna. §. accedit. C. de rei vxor. actio. & affirmant multi, quos retuli in lib. 2. de arbitrijs iudicium, casu 88. nu. 36. & hæc quidem sen- tentia procedit multò magis, quando ipse patruus di- xit se suo nomine, vel ex proprio bonis dotem consti- tuere. Ita Soc. Iun. in consil. 79. num. 47. & 54. lib. 3. ex sententia Bar. in l. cum post. §. 1. vers. venio ad secundam partem. de administr. tut. & fortius scripsi Soc. hoc lo- cum habere, etiam si patruus ipse erat curator, & admi- nistrator bonorum neptis. Et de eadem facti specie in- terrogatus cum Socino idem respondit Alc. in respons. 498. Mutuo amore. nu. 5. versic. suadet etiam. Ita etiam Alba in consil. 12. num. 8. & num. 11. & ibidem versic. 5. 19 Neptis dotem sibi ab auo contemplatione patris constitutam, in legitimam computat.

20 Dos data nepti ab auo contemplatione filij, imputatur in filij legitimam.

P R A E S V M P T. XVII.

C ontrouersia admodum, & difficultis est hæc dispu- tatio, an auus dotando neptem præsumatur con- temp- la-

tēplatione filij, vel ipsius neptis dote? sunt enim in hac in dubitatione opiniones. Prima fuit multorum, quos longa serie enumerati in consil. 183. nu. 10. lib. 2. qui opiniati sunt, dotē præsumi contemplatione ipsius filij cōstitutam, & ob id esse profectitā. Secunda fuit opinio prædi- cēt omnino cōtraria, quod in dote præsumitur dote dote cō- tēplatione ipsius neptis, & ppe esse aduentitā. Hanc probarunt alij multi, quos concessi in d. consil. 183. nu. 32, à quibus illo in loco dissensi, eoque in responso longam contexui hac de dubitatione disputationem. Tertia & vierior quidem est sententia distinguētrum duos casus.

3 Primus est, qñ pater est diues, & cōmodē pote dotare filiam, sicut auus neptem. Hoc casu, si auus dotem ipsi nepti cōstituit, præsumitur constituisse cōtemplatione ipsius neptis, non autem filij, atque ita dos ista cōfetur aduentitā, non autem profectitā. Ita in specie Alex. in l. in quartam, nu. 28. ver. dum tamen ff. ad. 1. Falc. & in consil. 138. nu. 3. lib. 3. cum dixit, dotem hanc censem aduentitiam. Idem apertis affirmavit Soc. Sen. in consil. 33. num. 17. lib. 3. quem secuti sunt Ripa in dict. l. in quartam, nu. 204. & ibidem Bologn. nu. 365. & idem respondit Crau. in consil. 219. nu. 3. qui eiusdem opinionis recenset Decū in consil. 81. col. penult. & communem assertuit Ant. Gabr. in lib. 3. conclusionum. in tit. de iure dotum, conclus. 5. num. 15. & secutus est Cuchus in tract. de legitimā, pag. 52. nu. 36. Idem docuit Cora. in l. frater à fratre. in prima parte, nu. 68. ff. de cond. indeb. vbi sic intelligit. de- dit dotem, ff. de collat. dotis. Quocirca male t Natta in consil. 364. in fin. lib. 2. & Ceph. in consil. 105. num. 29. & 30. lib. 1. scripserūt cōmēt Doctorum opinionē esse, quod aut pater est diues, & tunc auus dotando nepti, dicitur contemplatione filij dotare. Aut pater est pauper, & tunc dos data ab auo, præsumitur sola ipsius auī contemplatione. Est sāne recipienda hæc Natta, & Cephali distinc- tio, & retinenda præcedēs, secundū quā procedere pot opiniō Cornel. & lequacium, qui dixerunt, dotem præsumi constitutam contemplatione neptis. Et huius casus, & sententia ea est ratio, quia quando pater est diues nō tenetur auus dotare neptem, sicuti multorum auctoritate scripsi in d. consil. 183. nu. 14. & in consil. 81. nu. 48.

5 Declaratur hie casus, vt locū non hæc, qñ auus t suo in testō reliquit dotē nepti nondum nata. Nam tunc cōfetur reliquissē contemplatione filij, cum nulla auī affectio erga nepti nōdū natā possit cōsiderari. Ita Bar. consil. 13. lib. 1. Ang. consil. 89. nu. 2. Alex. in consil. 179. nu. 3. lib. 5. Dec. in consil. 91. nu. 44. lib. 1. Dissentire tñ vñ Alex. in consil. 8. nu. 10. versic. aliter etiam, lib. 3. & Natta in consil. 363. nu. 10.

6 Secundus est casus, qñ pater est pauper, tunc auus t do- tando nepti p̄fsumit eā dote contemplatione ipsius filij sui, sicut patris dñe neptis. Ita affirmarunt Do- ctores supra in primo casu commemorati, & manifestè Ruin. in consil. 171. nu. 9. lib. 1. & in consil. 30. nu. 10. lib. 2. & Picus in l. in quartam, nu. 224. ff. ad leg. Falc. & ibid. apertis Ripa nu. 204. Marzar. in consil. 1. num. 46. Marchab. in consil. 2. nu. 40. Et hoc in casu procedere, & intel- ligi pot̄ prima illa opinio, quod auus præsumatur dote contemplatione filij. Et hic adaptari possunt illius opiniois argumenta, qua copiose concessi in d. consil. 83.

7 Extenditur hie casus, vt locū habeat etiam in fāto materno. Nā, & p̄fsumit eodem modo dote neptem, quando ad eum pertinet dotandi onus, vt est, qñ ipsius filia pater, & mater inopes sunt. Ita rñdit Alex. in consil. 117. nu. 8. lib. 6. repet. in consil. 154. col. 1. lib. 7. quem secutus est Ant. Gabr. in d. concl. 5. nu. 12.

8 Declaratur primō hie casus, vt locū non habeat, qñ auus t ipsi suo in testamento legavit nepti dotem t filio ipso hærede in instituto p̄fstandam. Hoc in casu absolutē præsumitur dos ista relīcta, non contemplatione ipsius filij instituti, sed solius ipsius neptis. Ita respondit consil. 183. nu. 22. lib. 2. post Ruin. quem citauit, ibi; rationem

cum eo deduxi, & contrarie auctoritatē Cephali respon- di. Et præter ibi scripta existimo, Cephali interpretationem procedere solum, quando plures filii fuerunt ha- redes instituti, & quādo datus est substitutus, si ergo filius ipse solus est institutus, nullo dato etiam substituto, concedit Cephalus legatū non valere, & consequen- ter illud censem relictum contemplatione ipsius neptis.

Declaratur secundō, vt nō procedat hæc præsumptio,

quando t̄ obstat aliquod iuris impedimentū, quo do-

titis constitutio nullo modo valeret, si intelligeremus eā

factam contemplatione filij, non autē neptis. Potest

affirri exempli, qñ auus constituit dotem nepti spuria

ex filio suo legitimo. Hoc sāne casu, si dicemus hunc

auum constituisse hanc dotē cōtemplatione filij nō sub-

fisteret dotatio, vt ergo valeat, dicendū est p̄sumi auum

dotatis contemplatione ipsius neptis. Ita in specie de- clarat Ant. Gabr. in lib. 3. concl. in tit. de iure doti. con- clus. 5. num. 18. ex sententia Bar. in l. Gallus. §. quod si is. ad fin. vers. tertius casus. ff. de liber. & posthum. cum scri- ptis, qñ auus reliquit t̄ nepoti spurio, non valet lega- tū, si apparet factum contemplatione filij, alias vero valet si non filij contemplatione. Et Bartol. secuti sunt ibidem Ruin. nu. 22. Capita in consil. 2. num. 6. & Dec. in consil. 462. nu. 19. & alij, quos referam infra. lib. 2. dum ex- plicabimus, quando donatum filio præsumatur donatum patris contemplatione in 4. casu.

Declaratur tertio, vt non procedat hæc præsumptio, quando auus constituit dotem suo in testamēto, vt illa præstaret post mortem suam eveniente casu illo à se disposta. Nam tunc præsumitur relīcta contemplatione ipsius nepotis, non autem filij. Ita post Ruin. respondi in d. consil. 182. num. 12. vers. 2. accedit, lib. 2. vbi rationē ex illo deduxi.

Declaratur quarto, vt locū nō habeat hæc præsumptio, quando auus constituit dotem suo in testamēto, vt reliquissē contemplatione filij, alias vero valet si non filij contemplatione. Et Bartol. secuti sunt ibidem Ruin. nu. 22. Capita in consil. 2. num. 6. & Dec. in consil. 462. nu. 19. & alij, quos referam infra. lib. 2. dum ex- plicabimus, quando donatum filio præsumatur donatum patris contemplatione in 4. casu.

Declaratur quarto, vt non procedat hæc præsumptio, quando auus constituit dotem suo in testamēto, vt

illa præstaret post mortem suam eveniente casu illo à se disposta. Nam tunc præsumitur relīcta contemplatione ipsius nepotis, non autem filij. Ita post Ruin. respondi in d. consil. 182. num. 12. vers. 2. accedit, lib. 2. vbi rationē ex illo deduxi.

Declaratur quarto, vt locū nō habeat hæc præsumptio, quando auus constituit dotem suo in testamēto, vt reliquissē contemplatione nepti nōdū nubili. Nam tunc nō præsumit constituisse dotem contemplatione filij, sed so-

lius nepotis, atq; ita dos hæc præsumitur aduentitā, non autem profectitā. Ita auctoritate Ruini non vno in lo-

co respondi in d. consil. 183. num. 13. quo loci dissolui obie-

cione Cephali dissentientis.

Declaratur quinto, vt non habeat locū hæc præsumptio, quando extarent alij presumptiones, seu t̄ signa quib; intelligeremus, auum constituisse dotem contemplatione ipsius neptis tantum, sicuti quando ex verbis ipsius auī hoc coniceretur, vt si dixerit, quod ipse do- tabat. Hæc enim verba significant, ipsum auum imme- diate, & personaliter dotare voluisse. Ita post Soc. Iun. respondi in d. consil. 183. num. 16. vbi etiam aliorum plu- rium auctoritate adiunxi aliud signum, quando scilicet in ipsa datione dixerit auus, quod eam dotem consti- tuebat, & dabat pro omni, & toto eo, quod neptis ipsa petere, & consequi posset ex bonis ipsius auī. Nā hoc si- gnificat dotem fuisse datam contemplatione ipsius neptis, alioqui dixerit auus, quod neptis ea dote contenta esse deberet, pro omni, & toto eo, quod petere, & conse- qui posset ex bonis filij sui, sicut patris ipsius neptis. Et illo in consil. 183. nu. 18. declarauit traditionem Ripa, que alioqui repugnare videbatur.

Declaratur sexto, vt non procedat hæc præsumptio, quando hæc dos constituta fuisset pro bonis maternis,

14 t̄ atque ita subrogata fuisset loco bonorum aduentitio- rum. Nam tunc dos præsumeretur aduentitā, & conse- querent constituta contemplatione ipsius neptis. Ita post

Crau. respondi in d. consil. 183. nu. 18.

Declaratur septimo, vt locū non habeat hæc præsum- ptio, quando t̄ alioqui dos ipsi afferret detrimentum

ipsi filio instituto, vtputa quando alias ipse filius impe-

diretur alienare suam legitimam, vt declarari in d. con-

sil. 183. num. 20.

Tomus Primus. X Declar-

Declarato ostendit, ut casset hæc præsumptio, quando
16 auus haberet tres, vel quatuor filios, quorum unus ha-
beret filiam. Hæc filia donanda est ab avo, non autem à
patre, & consequenter dos hæc dicitur aduentitia. Ita
Dec. in cons. 66. col. vlt. ver. 3. principaliter, & idem sen-
sit Aret. in cons. 17. vers. ad septimum igitur, quos secu-
tus sum in d. cons. 183. num. 24.

Declaratur nondò, ut non habeat locum hæc præsum-
17 ptio in nepte ex filio ex hac data. Nam tunc auus nō
præsumitur eam dotas contemplatione ipsius filij ex-
hæc data. Ita de donatione facta nepte ex filio ex hac
data docuit Imol. in l. qui in aliena, §. interdum, verba
notata, gl. ff. acquir. hæc. Verum ab Imol. dissentunt
multi congredi ab Ant. Gabr. in lib. 3. concl. in tit. de iure
dot. conclus. 5. in fin.

Declaratur decimò, ut nō procedat hæc præsumptio,
18 quando auus institutu filium, & hec dotem reliquit.
Nam ex quo filio prouidit, eum instituendo, præsumitur
dotem reliquie nepte sola contemplatione ipsius ne-
petis. Ita in specie respondit Soc. Iun. in cons. 33. nu. 5. lib.

**Donatum à sponsō sponse, præsumi donatum, & sequa-
tur matrimonium.**

1. qui egregia ratione motus est, est simile quod respon-
dit Dec. in cons. 462. num. 20. Cum dixit, quod quando
pater prouidit filio spuri, & aliquid deinde reliquit ne-
peti ex illo, non diciture reliquie contemplatione fi-
lii spuri, sed ipsiusmet nepotis tantum.

Tertius est casus, quando non constat, an pater sit di-
ues, vel pauper, atque ita quando sumus in dubio, &
nullæ extant cœctura, ex quibus colligi possit, an auus
voluerit relinqueret dotem nepti, eius vel filij contéplati-
one. Hoc sane in casu dubio præsumitur dos relata in-
tuitu filij. Ita Bart. in cons. 131. num. 2. lib. 1. Angelus in
cons. 78. num. 1. Ruin. in cons. 138. num. 1. vers. & tanto
magis, lib. 2. Dec. in cons. 81. num. 5. Rub. in consil. 124.
Crau. in consil. 219. num. 1. Cephal. in consil. 481. num. 1. nu-
67. & num. 71. lib. 4. Marzar. in consil. 1. num. 46. Marcha-
bru. in consil. 1. num. 40. Burs. in consil. 417. num. 1. & 2.
& Simon de Pretis in tract. de interpretatione ultimatis
volunt. lib. 4. dubit. 12. num. 2. & ratio est, quia filios
tanquam sanguine cœunctor magis dilectus & præsumi-
tur, quam neptis, iuxta ea, qua scripti in lib. 4. præsum-
16. in 3. coniect.

Ex prædictis infertur primò, quod illis in casibus, in
quibus dos nepti constituta, præsumitur contemplatio-
ne filij constituta, necesse habebit ipsa neptis tēam sibi
imputare in legitimam, quam consequi debet ex bonis
patris. Ita autoritate multorum scripserunt Alc. in tract.
præsumpt. 1. præsumpt. 17. num. 1. & Rip. in l. in quartam,
num. 206. ff. ad leg. Patc.

20 Infertur secundo, quod dos tēa ab avo data nepti
contemplatione filij imputatur in legitimam ipsiusmet
filij. Ita post alios tradit Alc. in d. præsumpt. 17. num. 3. &
disputat Ripa in l. in quartam, num. 202. Non est hic lo-
cus, ut hac de te differam.

**Dotem quam maritus confessus est in dotali instru-
mento recepisse, tempore confessionis re-
cepitam præsumi.**

1. Dotem, qui confessus est habuisse, præsumitur confessionis tem-
pore recepisse.

Et huius quæ sit ratio, num. 2.

P R A E S V M P T. XVIII.

Cum maritus in instrumento dotali confessus esset
se habuisse & recepisse mille nomine dotis, que pro-
misit patri restituere, dubitatum fuit, an is maritus præ-
sumatur eam summam recepisse tē tempore illo confes-

sionis facte? Qua in re Bar. in l. post dotem, nu. 20. solut.
matrim. docuit, præsumi eo tempore recepisse. Et illum
secuti sunt Bald. Ang. & alijs, ut refert ibi Ias. nu. 85. qui
post Alexan. testatur esse communem opinionem, idem
scripserunt Campeg. in tract. de dote, par. 3. q. 1. 46. Alc.
in tract. de præsumpt. 3. præsumpt. 35. nu. 7. quos secutus
sum in d. consil. 183. num. 24.

Declaratur nondò, ut non habeat locum hæc præsum-
17 ptio in nepte ex filio ex hac data. Nam tunc auus nō
præsumitur eam dotas contemplatione ipsius filij ex-
hæc data. Ita de donatione facta nepte ex filio ex hac
data docuit Imol. in l. qui in aliena, §. interdum, verba
notata, gl. ff. acquir. hæc. Verum ab Imol. dissentunt
multi congredi ab Ant. Gabr. in lib. 3. concl. in tit. de iure
dot. conclus. 5. in fin.

Declaratur decimò, ut nō procedat hæc præsumptio,
18 quando auus institutu filium, & hec dotem reliquit.
Nam ex quo filio prouidit, eum instituendo, præsumitur
dotem reliquie nepte sola contemplatione ipsius ne-
petis. Ita in specie respondit Soc. Iun. in consil. 33. nu. 5. lib.

**Donatum à sponsō sponse, præsumi donatum, & sequa-
tur matrimonium.**

1. qui egregia ratione motus est, est simile quod respon-
dit Dec. in cons. 462. num. 20. Cum dixit, quod quando
pater prouidit filio spuri, & aliquid deinde reliquit ne-
peti ex illo, non diciture reliquie contemplatione fi-
lii spuri, sed ipsiusmet nepotis tantum.

S V M M A R I V M.

1. Sponsus dans sponsa ob futurum matrimonium, præsumit
donare.

Et quanam sit hæc præsumptio, num. 2.

3. Donatio sponsi facta sponsa, antequam matrimonium sequatur,
non sortitur obligationem efficacem.

4. Dots promissio, sub tacita quadam conditione præsumitur facta
scilicet, si sequantur nuptiae.

5. Sponsa donans extraneus, non præsumitur donare sub tacita con-
ditione, videlicet nuptijs secutis.

P R A E S V M P T. XIX.

1. Cvm sponsus sponsa donat, tē præsumptio est id do-
nasse, si modū sequatur matrimonium, & cum veterum.
C. de donat, ante nupt. Et hanc esse præsumptionem
iuris, & de iure, affirmavit Io. Andr. in addit. ad Specula. in tit. de præsumpt. §. species, nu. 5. in verbo in prædictis concord. verl. adducit ad idem. Hic so-
lam præsumptionem tē juris existimo, cum contrarium
probari posit. Est autem hæc conditionalis, quædam
donatio, & ob id hinc sequitur, tē quod ante quā sequatur
matrimonium, orta non est efficax obligatio. Ita gl.
in d. cum veterum, in gl. vlt. sic etiam dicimus in pro-
missione tē dots, quæ dicitur facta sub tacita conditione,

si nuptijs sequantur, & ideo interim non nascitur obli-
gatio, & stipulationem, l. tali, & l. promittendo. ff. de iure
dotum, & tradit Bal. Nouel. in tract. de dote, p. 6. priu. 76. num. 2.

Declaratur præsumptio, ut locum non habeat in ex-
traneo tē donante, vel promittente donare sponsa, vel
sponso. Non enim rūce præsumitur donare sub tacita la-
la conditione, si nuptijs sequantur. Bar. & Bald. in l. qui
se debere. ff. de cond. ob causam, & propteræ scribunt,
quod nuptijs non secutis non reficiuntur donatio. Qua-
de rē plura dōcē & acutē scripti Bal. Nouel. in tract. de
dot. in 6. par. priu. 69. Quando autem nuptijs non se-
cutijs rescinduntur donatio, explicant Bal. Salic. in d. cū
veterum & in l. si a sponsa. C. de don. ante nupt. & Cam-
peg. in tract. de dote, par. 1. q. 79.

S V M M A R I V M.

1. Patrem alienando bona omnia, præsumi reservasse
filij lucra matrimonialia.

S V M M A R I V M.

1. Pater alienando bona omnia, præsumitur filij lucra matrimo-
nialia

nialia reservasse.

Estque hæc præsumptio iuris, num. 2.

P R A E S V M P T. XX.

1. Cvm pater alienat omnia bona, præsumitur tē refer-
entes lucra matrimonij filij, Authen. nunc autem
C. de secund. nupt. quā ita annotauit Alc. in tract. de
præsumpt. reg. 1. præsumpt. 5. Et hanc esse tē præsumptionē
iuris dixit Io. Andr. ad Spec. in tit. de præsumpt. §. spe-
cies, nu. 5. in verb. in præd. & concord. Et scripsit Salic.
in d. Auth. nunc autem, idem esse, quando pater alii hæ-
redē in omnibus bonis facit. Eo loci declarat Salic. statu-
tum Ferrariz, quo cautum est, quod nullus forensis
acquirere posuit immobilia in ciuitate, & Ducat. si pater
instituit sibi hæredem forensem, & filia, quæ ciuitis
est, nihil preter dotem reliquit, filia censentur reser-
tabona immobilia, quorum capax non est forensis.

Fallit, si in sui utilitate conuersum esse, mulier coram iudice
confiteatur, num. 9.

Vel, aliter confitetur, partem in eius utilitatem cessisse, numero 10.

8. Dotalis prædij premium ad solum virum peruenisse præsumi, eti-
mūrum mulieris accidente.

Fallit, si in sui utilitate conuersum esse, mulier coram iudice
confiteatur, num. 9.

Vel, aliter confitetur, partem in eius utilitatem cessisse, numero 10.

Idem si bona vir, & vir obveniente communia, tunc enim pro
dimidia ad singulos præsumunt peruenisse, num. 11.

P R A E S V M P T. XXI.

1. COnuenit, ut hoc loco explicemus præsumptionem
illam, qua dicimus, quod quando maritus & vxor
una simili vendiderunt præmium dotale, & pretium fuit
ab emptore numeratū, præsumitur tē pretium illud per-
uenisse ad ipsum maritū, & propteræ si maritus, vel eius
hæredes assertunt, partem illius precij ad ipsam vxorem
peruenisse, probare id debent. Ita scripsit Spec. in tit.

2. Senatus. Velleiano mulier, quando non adiuetur.

2. Mulier intercedens pro alio, & post biennium confirmans obli-
gationem, præsumitur non alterius, sed propria causa inter-
cedere. Et est iuris præsumptio, num. 3.

4. Mulier intercedendo pro altero aliquid accipiens, Velleiano nō
iuuatur.

P R A E S V M P T. XXI.

1. Cvm mulier sua ipsa causa tē obligationi se subiect
C. S. C. Velleiano non iuuatur, l. 2. & l. si fenebris. C.
ad S. C. Velleia. Quocirca statuit Iustin. in l. si mulier, la-
2. in f. C. ad Velleia, quod quando mulier pro altero in-
tercedit, tē post biennium eam obligationem confi-
mauit, præsumitur nō alterius causa, sed sua propria in-
tercessione, & se obligasse. Hanc esse iuris, tē & de iure præ-
sumptionem, affirmavit Io. Andr. in addit. ad Specul. in
tit. de præsumpt. §. species, num. 5. in verbo, in prædictis
concord. verl. secundus in muliere. Nec hoc calu requiri-
tur, quod mulier sit certiorata de huius S. C. beneficio
secondum Bald. & Salic. ibid. Et inquit Salic. confirmationem
non retrotrahit, sed obligationem sumere vires à
die ipsius confirmationis, scripti Bal. in Auth. si qua mu-
lier. in f. C. ad S. C. Velleia. Ita quoq; sancivit. Idem In-
flin. in l. antiqu. in prin. C. eo. ad Velle. quod si mulier tē
intercedendo pro altero, rem aliquam accepti, non iuu-
atur eo S. C. cum præsumatur sua causa intercessione.

Hanc esse præsumptionem iuris, & de iure scripserunt
gl. ibi & Doct. Io. Andr. præcipito in loco, & idem
asseruerunt Bald. in l. possidetis, num. 6. C. de prob. Soc.

in tract. de dote, reg. 14. & Alc. in tract. de dote, in præ-
sumpt. 1. pat. & scripsi sup. lib. 1. quæst. 60. in fin. & q. 65.

num. 8. Cæterum si nihil accepit, etiam si facetus se esse
principale debiticem, ad tam adhuc fidei insuffisit pre-
sumitur, & ob id non obligatur. Ita post alios Thefaur.
in decis. 222. num. 14.

Mulierem non præsumi precij partem recepisse, & si
una cum marito rem alienauit.

S V M M A R I V M.

3. Dotale præmium marito & muliere vendenibus, præmium ad
maritum præsumitur peruenisse.

Rejicitur opinio Bart. num. 6.

5. Tertiò suffragatur ratio, quod mulier tē est viro subi-
cta, vt copiosè differat Tiraq. in tract. de legibus conni-
bil. 7. nu. 2. & 3. Et propteræ cum ipsi viro exhibere de-
beat reuerentiam, confessio dicitur, vt magis placeat
viro, quam vt precij partem cōsequatur. Et hoc quidem
comprobat ipsa quotidiana experientia, quam rerum tē

Tomus Primus. X 2 om.